

Вилхелмъ живѣлъ много смирено и пестовно. Той не правилъ голѣмы гостбы, и до толкова пестилъ щото челядь-та му много пѣти ставала гладна отъ трапезж-тж; още той ся обхождалъ и много люто съ челядь-тж си. Фридрихъ, по-старый сынъ на Вилхелма и наслѣдникъ на прѣстола, който былъ много уменъ, не слушалъ бащж си, та баща му го намразилъ. Той безъ сѣрдце правилъ ежедневны-ты войнишкы упражненія; а кога-то оставалъ безъ работж челъ книги (най-много книги-ты на тогавашны-ты французскы философы), свирилъ съ свиркж (флейтъ) и други. Вилхелмъ не обычалъ ни книги, ни фолософиж, ни свирниж; затова не обычалъ сына си, и дори го побѣхтовалъ. На Фридриха домжчѣло много отъ това, та еднаж наумилъ да бѣга въ Англичъ при Георга II, който му ся падалъ уйка по майкж. Той веке си былъ приготвилъ всичко да побѣгне съ двамина неговы вѣрни момци. Нъ царь-тъ ся научилъ за това нѣщо, та ся разлютилъ много, и затворилъ сына си; единый другарь на княза сполучилъ та освѣтлялъ, а другой (подпѣлковникъ Катте) хванжли, и го заклали прѣдъ очи-ты на Фридриха. А Фридриха, който былъ затворенъ въ твърделъ Кюстринъ, отсѣдили на смърть. Отъ голѣмы-ты молбы и отъ раскаяние-то на сына малко по малко царь-тъ умякнжлъ, и простилъ Фридриха. Князь Фридрихъ отъ тогава ся оправилъ, съ все сѣрдце ся заловилъ за войнишкж-тж службж, слушалъ добрѣ бащж си, и малко по малко банца му ся одобрилъ съ него.

Фридрихъ Великий и Марія Терезія. *Фридрихъ II* (1740—1786 г.) наслѣдилъ отъ пестовный си бащж хубавж войскж и голѣмо иманіе; той намыслилъ съ войскж-тж и нары-ты да расширочи царство-то си, за да стане равенъ съ другы-ты съ пѣрвы-ты европейскы дѣржявы. Сгоденъ случай за това былъ въпросъ-тъ за наслѣдие-то на Австрийскый прѣстолю.

Царь *Карлъ VI* нѣмалъ мжжско дѣте, та завѣщалъ владовища-та си на обычнж-тж си дѣщерж Маринж Терезыж, която водила Франца Стефана (Лотарингскый херцогъ, а послѣ великый херцогъ Тосканскый). Царь